

ŚWIATOWY DZIEŃ MŁODZIEŻY — ZAKOŃCZENIE TYGODNIA MŁODZIEŻY

1. kwartał • Zbiórka darów 19 marca • Projekt trzech diecezji

Innowacyjne metody ewangelizacji

Na zakończenie Młodzieżowego Tygodnia Modlitw i jednocześnie w Światowym Dniu Młodzieży chcemy złożyć szczególne dary na potrzeby młodzieży. Kolejny raz będą przeznaczone na innowacyjne metody ewangelizacji. Nieraz trudno w to uwierzyć, ale apostołowie u boku Jezusa i, co dla nas jest szczególnie bliskie, większość pionierów adwentyzmu to byli młodzi ludzie! Zaufajmy im, że kolejny raz mogą zrobić różnicę dla Bożego królestwa. Niech przekazane środki będą dla nich zachętą do realizacji marzeń i planów, które Pan Bóg włożył w ich serca. Wiesz, jakie formy misji do tej pory zostały wymyślone przez polską młodzież? Gazetki ewangelizacyjne, akcja *Desmond Doss*, *Drzwi Lutra*, gry miejskie *Odpal rzeczywistość* oraz *Fabryka zwycięzców*, *Ciuchcia zdrowia*, kanały na YouTube: *Uwielbienie z tekstem*, *Punkt zwrotny*, *Ości sta ryba*, *Cienie przyszłości*, a na Facebooku — *Tajemnice Pisma Świętego* oraz *Bliżej Boga* być. Czy to możliwe, że młodzież odpowiada za tak dużo inicjatyw misyjnych? Tak! A mamy już kilka nowych pomysłów i chcemy je zrealizować z waszym udziałem. Młodzież w każdej polskiej diecezji będzie zbierać środki na własny projekt i sami będziecie mogli wybrać, który wesprzeć. Dary przekazane (bez dopisku, nieuściślone) zostaną podzielone. Niech Bóg wam błogosławi!

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w przeznaczonym do tego celu koszyku.
2. Dary można również przekazać na rachunek bankowy lokalnej diecezji z dopiskiem: **Młodzież**,
Diecezja Południowa: **49 1020 2892 0000 5702 0166 5108**
Diecezja Wschodnia: **42 1020 1156 0000 7402 0059 4259**
Diecezja Zachodnia: **95 1090 1476 0000 0001 4675 3083**

ŚWIATOWY DZIEŃ MŁODZIEŻY — ZAKOŃCZENIE TYGODNIA MŁODZIEŻY

Lekcja XII — 19 marca

OTRZYMUJEMY KRÓLESTWO NIEWZRUSZONE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 marca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 12,18-29; Wj 32,32; Dn 7,9-10.13-22; Ag 2,6-9.20-22; Ps 15,5; 16,8; Hbr 13,15-16.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Przeto okażmy się wdzięcznymi, my, którzy otrzymujemy królestwo niewzruszone, i oddawajmy cześć Bogu tak, jak mu to miłe: z nabożnym szacunkiem i bojaźnią” (Hbr 12,28).

Hbr 12,18-29 — fragment listu studiowany w lekcji tego tygodnia — to zwieńczenie *Listu do Hebrajczyków* i podsumowanie jego zasadniczego przesłania przez powtórzenie tego, od czego list się zaczyna: Bóg przemówił do nas w osobie swojego Syna, więc powinniśmy zwracać na Niego baczną uwagę (zob. Hbr 1,1-2; 12,25). Opis Jezusa zawarty w Hbr 12,22-24 uwypukla to, co mówi o Nim cały ten list: Jezus jest Pośrednikiem Nowego Przymierza, a Jego krew daje zbawienie wierzącym. Jego kapłańska i królewska służba dla nas jest powodem radości niebiańskich zastępów. I wreszcie Hbr 12,25-29 zawiera ostatnie końcowe ostrzeżenie i zapewnienie — *nadchodzi sąd Boży!* Przyniesie on zniszczenie wrogom Boga, ale też oczyszczenie z zarzutów i królestwo Jego ludowi (zob. Hbr 12,28-29).

Zakończenie studiowanego w tym tygodniu fragmentu listu potwierdza ważność dokonania Jezusa na krzyżu i kieruje uwagę wierzących na konsumpcję Jego zwycięstwa podczas powtórnego przyjścia. Paweł posłużył się symboliką z 7. rozdziału *Księgi Daniela*, by przypomnieć czytelnikom, że Jezus przyjął królestwo od Boga, Sędziego (zob. Dn 7,9-14), aby następnie podzielić się swoim królestwem z wierzącymi, *świętymi Najwyższego*, którzy posiadają je „na wieki, na wieki wieczne” (Dn 7,18).

Przeczytaj Hbr 12,22-24. Co Paweł opisał w tych wersetach?

List do Hebrajczyków potwierdza, że przyszlśmy do góry Syjon i uczestniczymy w wielkim zgromadzeniu. „Lecz wy podeszliście do góry Syjon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalem niebieskiego i do niezliczonej rzeszy aniołów, do uroczystego zgromadzenia” (Hbr 12,22). Przyszlśmy przez wiarę w osobie naszego Reprezentanta, Jezusa. To uroczyste zgromadzenie składa się między innymi z nieprzeliczonych zastępów anielskich, a także samego Boga i Jezusa Chrystusa, który jest centralną postacią uroczystości. Przychodzimy jako część „zebrania pierworodnych, którzy są spisani w niebie” (Hbr 12,23 BG). Nasze imiona są wpisane w księgach nieba na listę zdeklarowanego ludu Bożego (zob. Wj 32,32; Ps 56,9; Dn 12,1; Ml 3,16; Łk 10,20; Ap 13,8; 17,8).

Jesteśmy *pierworodnymi*, gdyż uczestniczymy w dziedzictwie Prawdziwego Pierworodnego, Jezusa (zob. Hbr 1,6). Przychodzimy nie jako goście, ale jako pełnoprawni uczestnicy (por. Flp 3,20). Zostaliśmy także określani jako *duchy sprawiedliwe i doskonałe* (zob. Hbr 12,23 BG). Wyrażenie to jest figurą stylistyczną⁴⁴, w której pewien wymiar ludzkiej natury został przedstawiony jako całość. Jest to wyrażenie podobne do wyrażenia *Ojciec duchów* w Hbr 12,9, które oznacza Boga jako Ojca nas wszystkich, ludzi, którzy z natury są duchowi.

Uroczyste zgromadzenie świętuje rozpoczęcie królewskiego panowania Jezusa, a także Jego kapłańskiej służby i nowego przymierza. W *Liście do Hebrajczyków* góra Syjon jest miejscem tego wydarzenia. Trzy psalmy w Hbr 1,5-14 opisują wstąpienie na tron Syna i wymieniają górę Syjon jako miejsce tej uroczystości (zob. Ps 2,6-7; 110,1-2; 102,22-28).

Góra Syjon jest także miejscem, w którym Syn został wyznaczony „kapłanem na wieki” (Hbr 5,6), a wyrażenie to jest cytatem z Ps 110,4. Według 110. rozdziału *Księgi Psalmów* wyznaczenie Syna jako Arcykapłana następuje także na górze Syjon (zob. Ps 110,2). Apostoła twierdzi także, że ustanowienie kapłaństwa Jezusa wyznacza początek nowego przymierza (zob. Hbr 7,11-22). Tak więc góra Syjon jest także miejscem zatwierdzenia nowego przymierza. Hbr 12,22-24 przedstawia zatem uroczyste zgromadzenie w niebie po wniebowstąpieniu Jezusa.

W jaki praktyczny sposób możemy uczcić prawdę dotyczącą Jezusa, Jego kapłańskiej służby i nowego przymierza w naszym życiu i podczas nabożeństwa? Dlaczego radowanie się tą wielką prawdą sprzyja umacnianiu naszej wiary?

⁴⁴ Użycie w Hbr 12,23 przez autora synekdochy (idiomu), w której część istoty ludzkiej (*duch*) oznacza całego człowieka (według zasady łacińskiej *pars pro toto* — część zamiast całości), opisuje ludzi, którzy zostali usprawiedliwieni i uświęceni przez Jezusa Chrystusa (*przyp. red.*).

Przeczytaj Hbr 12,23. Skoro jest to uroczyste zgromadzenie, dlaczego Bóg został przedstawiony jako Sędzia? Jak to możliwe, że Sędzia uczestniczy w uroczystości? Przeczytaj także Dn 7,9-10.13-22.

Uroczystość opisana w Hbr 12,22-24 nawiązuje do przyszłego sądu. Bóg, Sędzia, przewodniczy, księgi są badane, a wynik przyszłego sądu na podstawie ksiąg jest taki, że lud Boży otrzymuje królestwo (zob. Hbr 12,28).

Ta scena przywodzi na myśl wielki przedadwentowy sąd opisany w 7. rozdziale *Księgi Daniela*. Przedstawiono tam scenę sądu z Bogiem, Sędziwym (zob. Dn 7,9), zasiadającym na ognistym tronie i otoczonym zastępami liczącymi „dziesięć tysięcy razy dziesięć tysięcy” (Dn 7,10) aniołów. Księgi zostają otwarte (zob. Dn 7,10), a sąd wydaje wyrok na korzyść świętych Najwyższego, którzy „otrzymali królestwo” (Dn 7,22).

Podobnie w Hbr 12,22-29 opisano scenę sądu na górze Syjon, w niebiańskim Jeruzalem, gdzie Bóg, Sędzia Wszystkich, jest otoczony niezliczonymi rzeszami aniołów. Ta scena także zawiera opień (zob. Hbr 12,29). Występują w niej także księgi, w których święci „są zapisani” (Hbr 12,23), co wskazuje na korzystny wyrok sądu na rzecz świętych.

Jezus jest w centrum sceny (zob. Hbr 12,24). W 2. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* jest On przedstawiony jako Syn Człowieczy, który został chwałą i dostojnością ukoronowany po tym, jak zakosztował śmierci za nas (zob. Hbr 2,9). Syn Człowieczy (zob. Hbr 2,6) cierpiał, aby przywieść „do chwały wielu synów” (Hbr 2,10), to znaczy, aby wierzący także mogli zostać chwałą i dostojnością ukoronowani. Syn przywiódł teraz wierzących na Syjon, do niebiańskiego Jeruzalem, przez dobrodziejstwa nowego przymierza (zob. Hbr 12,22-24), obiecując im królestwo, które wkrótce otrzymają (zob. Hbr 12,28).

Tak więc sąd ten jest dobrą nowiną dla wierzących, gdyż jego wyrok będzie korzystny dla nich. Ten sąd potwierdzi ich usprawiedliwienie. Jest to sąd pokonujący ich wroga, smoka stojącego za straszliwymi bestiami, które prześladowały wierzących w przeszłości (zob. 7. rozdział *Księgi Daniela*) i będą ich prześladować w przyszłości (zob. 13. rozdział *Apokalipsy Jana*).

Jak to, co studiowaliśmy w dzisiejszej części lekcji, pomaga nam zrozumieć, że sąd Boży ogłaszany w poselstwie trzech aniołów jest dobrą nowiną na nasze czasy (zob. Ap 14,6-7; por. Pwt 32,36; 1 Krn 16,33-35)?

Po opisanu uroczystego zgromadzenia w niebie Paweł ostrzega czytelników, że muszą baczyć na głos Boga, gdyż Bóg wstrząśnie „jeszcze raz (...) nie tylko ziemią, ale i niebem” (Hbr 12,26). Paweł wskazuje na to, że choć Jezus objął tron w niebie, to jednak nasze zbawienie nie zostało jeszcze dopełnione. Musimy zachować czujność, gdyż przed nami są jeszcze bardzo ważne wydarzenia.

Porównaj Ag 2,6-9.20-22; Ps 96,9-10; 99,1; Hbr 12,26-27. W jakim celu Bóg poruszy/wstrząśnie niebem i ziemią? Co oznacza ta zapowiedź?

.....

.....

W *Starym Testamencie* trzęsienie ziemi jest częstą figurą retoryczną oznaczającą obecność Boga, który przybywa, by wyzwolić swój lud. Gdy Debora i Barak walczyli przeciwko Syserze, to wtedy Bóg walczył z nieba za nich (zob. Sdz 5,20). Zostało to opisane jako potężne trzęsienie ziemi — poruszenie ziemi i gór pod wpływem obecności Boga (zob. Sdz 5,4-5). Ten sam obraz odnajdujemy w całym *Starym Testamencie*, gdy Bóg powstaje, by wyzwolić uciskanych (zob. Ps 68,8-9; 60,4; 77,18-19). Tak więc wstrząsy zwiastowały sąd Boży, gdy Bóg używał swojej władzy nad mieszkańcami ziemi. Prorocy przepowiedzieli, że stanie się to znowu w dniu Pana (zob. Iz 13,13; 24,18-23).

Dla Hebrajczyków wstrząsy nieba i ziemi oznaczają zniszczenie wrogów Boga. To właśnie Bóg obiecuje w związku z intronizacją Jezusa. Bóg powiedział Mu: „Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnózek stóp twoich” (Hbr 1,13). Tak więc Jezus pokonał wroga (zob. Hbr 2,14-16) i zasiadł na tronie (zob. Hbr 1,5-14), ale wrogowie nie zostali jeszcze zniszczeni (zob. Hbr 10,11-14; 1 Kor 15,23-25).

Bóg jednak zniszczy tych wrogów w przyszłości, gdy wstrząśnie niebem i ziemią. Wstrząśnięcie niebem i ziemią oznacza więc zniszczenie ziemskich potęg prześladujących lud Boży, a co ważniejsze, zniszczenie mocy zła (szatana i jego aniołów) stojących za ziemskimi potęgami i posługujących się nimi.

Dlaczego obietnica nastania sprawiedliwości i unicestwienia zła jest dla nas źródłem nadziei, zwłaszcza gdy cierpimy skutek działania złych mocy i złych ludzi?

.....

.....

Bóg ogłosił, że *wstrząsnie* niebem i ziemią, co oznacza, że zniszczy wrogów swego ludu. Jednak jest coś, co nie zostanie wstrząśnięte i zniszczone.

Porównaj Ps 15,5; 16,8; 21,8; 62,3; 112,6; Hbr 12,27. Jakie rzeczy nie zostaną wstrząśnięte?

Niektóre współczesne przekłady Hbr 12,27 sugerują, że wstrząs nieba i ziemi oznacza, że zostaną one usunięte i przestaną istnieć na zawsze.

Jednak *Biblia* wyraźnie świadczy o tym, że Bóg stworzy nowe niebo i nową ziemię (zob. Iz 65,17; Ap 21,1-4), a my zostaniemy na tej ziemi wskrzeszeni w nowym ciele (zob. 1 Tes 4,13-17; Flp 3,20). Tak więc *wstrząs* oznacza oczyszczenie i odnowienie stworzenia, a nie jego zupełne unicestwienie. To, czym teraz jest świat, zostanie odnowione i stanie się wieczną ojczyzną odkupionych.

Jednak jest coś, co nie zostanie wstrząśnięte. Dotyczy to między innymi sprawiedliwych, ponieważ ufają Bogu. Stwórca podtrzymuje ich i gwarantuje ich przetrwanie.

Zwróć uwagę, że w *Liście do Hebrajczyków* trwałość i stabilność są kojarzone z Jezusem. W Hbr 1,10-12 czytamy o Jezusie: „Tyś, Panie, na początku ugruntował ziemię, i niebiosą są dziełem rąk twoich; one przeminą, ale Ty zostajesz; i wszystkie jako szata zestarzeją się, i jako płaszcz je zwiniiesz, jako odzienie, i przemienione zostaną; ale tyś zawsze ten sam i nie skończą się lata twoje”. *List do Hebrajczyków* mówi także o tym, że kapłaństwo Jezusa trwa wiecznie (zob. Hbr 7,3.24), podobnie jak dziedzictwo odkupionych (zob. Hbr 10,34). Na sądzie ostatecznym ci, którzy trwają mocno w Jezusie, nie będą wstrząśnięci (zob. Ps 46,6).

Hbr 12,28 mówi także o tym, iż otrzymamy „królestwo niewzruszone”. Jest to nawiązanie do Dn 7,18, gdzie znajdujemy zapewnienie, iż święci „posiądą królestwo na wieki”. Jest to „królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone” (Dn 2,44). To królestwo należy do Syna, ale On podzielił się nim z nami. Ap 20,4 mówi, że będziemy sądzić wraz z Nim złe moce, które nas prześladowały (zob. 1 Kor 6,3).

Czy jesteś pewien już dziś, że nie zostaniesz wstrząśnięty przez Boga? Jeśli nie, to jakich wyborów musisz dokonać, by to zmienić? (Zob. Ef 4,14).

List do Hebrajczyków kończy się wskazaniem, że właściwą odpowiedzią na wszystkie wspaniałe dokonania Boga dla nas jest okazanie wdzięczności przez oddawanie Mu we właściwy sposób czci.

Porównaj Hbr 12,28 z Hbr 13,15-16. Jak możemy oddawać Bogu cześć we właściwy sposób?

W czasach starego przymierza ofiary ze zwierząt były sposobem okazywania przez ludzi skruchy i wdzięczności, ale same w sobie stanowiły jedynie symboliczny wyraz wdzięczności i skruchy obecnych w sercach wyznawców Boga. Tak więc Bóg wyraźnie oznajmił w *Księdze Psalmów* i przez proroków, że tym, co jest Mu naprawdę miłe, nie jest krew zwierząt, ale wdzięczność, dobre uczynki i sprawiedliwość Jego wyznawców (zob. Ps 50,7-23; Iz 1,11-17).

Tak więc Paweł wzywa nas, byśmy czcili Boga w niebiańskiej świątyni przez składanie ofiar uwielbienia, wyznania wiary, dziękczynienia i dobrych uczynków, bo na tym polega oddawanie Jemu czci, która jest Mu miła. Składamy te ofiary na ziemi, ale są one akceptowane przez Boga w niebie. To wezwanie podsumowuje wszystkie wezwania, jakie autor kieruje w swoim liście w powiązaniu z wyznawaniem imienia Jezusa (zob. Hbr 3,1; 4,14; 10,23) i Jego napomnieniem, byśmy trwali w dobrych uczynkach (zob. Hbr 6,10-12; 13,1-2.16).

Wezwanie skierowane przez Pawła do jego adresatów, by oddawali „cześć Bogu tak, jak mu to miłe” (Hbr 12,28), wskazuje na to, że wierzący są naprawdę narodem kapłańskim, który został udoskonalony i uświęcony przez ofiarę Jezusa (zob. Hbr 10,10-14.19-23). Jest to wypełnieniem pierwotnego planu Boga dla Izraelitów, którzy mieli być kapłańskim narodem ogłaszającym całemu światu dobrą nowinę o zbawieniu (zob. Wj 19,4-6; 1 P 2,9-10; Ap 1,6; 5,10).

W Hbr 13,1-6 opisano w praktyczny sposób, co znaczy czynić dobro i dzielić się tym, co posiadamy. Oznacza to okazywanie bratniej miłości, tak jak Jezus okazał bratnią miłość nam (zob. Hbr 2,11-12). Oznacza to także okazywanie gościnności, odwiedzanie uwięzionych i wspomaganie ucisnionych (zob. Hbr 13,3) oraz wystrzeżenie się cudzołóstwa i chciwości.

Dlaczego ważne jest to, byśmy traktowali dobre uczynki i dzielenie się tym, co posiadamy, jako część oddawania czci Bogu? Z drugiej strony, w jaki sposób nasze duchowe ofiary składane Bogu mogą ulec wypaczeniu (zob. Iz 1,11-17)?

DO DALSZEGO STUDIUM

„W czasie tysiąca lat między pierwszym a drugim zmartwychwstaniem odbywa się sąd nad bezbożnymi. Apostoł Paweł wskazuje na ten sąd jako wydarzenie, które następuje po powtórным przyjsciu Chrystusa. »Przeto nie sądziecie przed czasem, dopóki nie przyjdzie Pan, który ujawni to, co ukryte w ciemności, i objawi zamysły serc« (1 Kor 4,5). Daniel oznajmia, że gdy przyszedł Sędziwy, »odbył się sąd i prawo zostało przyznane świętem Najwyższego«⁴⁵ (Dn 7,22). W tym czasie sprawiedliwi królują jako królowie i kapłani dla Boga. Jan stwierdza w *Apokalipsie Jana*: »I widziałem trony, i usiedli na nich ci, którym dano prawo sądu; (...) będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat« (Ap 20,4,6). To w tym czasie, jak przepowiedział Paweł, »święci świat sądzić będą« (1 Kor 6,2). Wraz z Chrystusem sądzą bezbożnych, porównując ich czyny z księgą ustaw — *Biblią* i decydując o każdym przypadku zgodnie z dokonаныmi za życia czynami. Następnie wyznaczona zostaje kara, którą bezbożni muszą ponieść, i zostaje to zapisane przy ich imionach w księdze śmierci.

Również szatan i źli aniołowie zostają osądzeni przez Chrystusa i Jego lud. Paweł mówi: »Czy nie wiecie, że aniołów sądzić będziemy?« (1 Kor 6,3). A Juda oznajmia, że »aniołów (...), którzy nie zachowali zakreślonego dla nich okręgu, lecz opuścili własne mieszkanie, trzyma w wiecznych pętach w ciemnicy na wielki dzień sądu« (Jud 1,6)⁴⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co udział świętych w sądzie nad bezbożnymi (zob. 1 Kor 6,3; Jud 1,6) mówi o Bogu i o tym, jak otwarty jest On wobec nas, ukazując nam swoją dobroć i uczciwość w postępowaniu wobec grzechu i zła?

2. Przeczytaj Wj 32,32; Ps 56,9; 69,29; 139,16; Iz 4,3; Dn 12,1; Ml 3,16; Łk 10,20; Ap 13,8; 17,8. W tych wersetach występują nawiązania do Bożych ksiąg w niebie. Co jest zapisywane w tych księgach? Dlaczego ważne jest to, że Bóg prowadzi zapis nawet naszych wylanych łez (zob. Ps 56,9)? Jeśli Bóg wie wszystko, co jest celem takich ksiąg czy rejestrów?

3. Dlaczego ważne jest to, że *List do Hebrajczyków* kończy się wykładem nawiązującym do obietnic zawartych w 7. rozdziale *Księgi Daniela*? Dlaczego nawiązanie to jest ważne w kontekście służby Jezusa w niebie? Czego 7. rozdział *Księgi Daniela* uczy o końcu wszystkiego, co ziemskie i upadłe?

⁴⁵ BP: „oddal sprawiedliwość świętem Najwyższemu” (przyp. tłum.).

⁴⁶ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 396.